

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613807040/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

ders Lidenskab; men snart saae han, at det kun var en Indbydelse fra hans Onkel Czernim af følgende Indhold:

»Til Casimir.

Mellem en Troldqvind og en Coquette er der megen Liighed, thi de skrive begge magiske Kredse, og bruge dertil Konster, hvis Tryllemagt den Uindviede neppe begriber; de drive begge en Leeg med stærkere Aanders Angst og Pine, og tvinge dem efter deres Villie, uagtet de dog selv ere af svagere og lavere Natur.

Dette maa staae som en Indledning, for at betyde dig, at en lille Luftforandring kunde være dig tjenlig; hvis derfor din Armida ikke reent har lænkebundet dig, saa viis det ved at besøge mig jo før jo heller; bed Adalbert at følge med.

Din trofaste Onkel Czernim.«

ELLEVTE CAPITEL.

En Reise.

Czernims Billet virkede i det mindste saa meget paa Adalbert, at han mindre lidenskabelig begyndte at overveje Emilies Fremfærd, og da han ikke kunde negte sig selv, at hun virkelig havde drevet en Leeg med ham og Andre, saa foresatte han sig alvorlig at sønderrive de Baand, hvormed hun hidtil havde fængslet ham. Paa det han kunde naae dette Maal, besluttede han, med større Iver, end nogensinde, at give sig af med alvorlige Forretninger, og naar han trængte til Adspredelse, da heller at søge den i Alexandras og Leontines Selskab, end i den

farlige Emilies. Til denne Beslutning bidrog maa- skee Leontines opblomstrende Skønhed, og det stil- le Velbehag, hun i den seneste Tid havde vakt hos ham, meer, end han selv anede.

Med Casimir var der ogsaa foregaaet en mærke- lig Forandring, thi alle Skyer vare bortvegne fra hans Pande, og hans onde Lune var, ligesom ved et Tryk- leri, forsvundet, saa han loe og spøgede den hele Dag, og var ligesaa venlig mod Adalbert, som han nogens- sinde havde været. Adalbert sluttede heraf, at ogsaa Casimir var nærved at overvinde sin Lidenskab, i denne Mening bestyrkedes han end mere ved Casi- mirs Opførsel mod Emilie, som han nu sielden til- taalte, og der ogsaa paa sin Side snarere syntes at skye, end at søge hans Selskab.

En Morgen traadte Casimir med sin Jagtpidsk i Haanden ind til Adalbert, der, som sædvanlig, var sysselsat med Bøger og Regnskaber. »Der er igjen kommet Brev fra Onkel Czernim,« sagde han, »hvori han indbyder os Alle til sit Høstgilde. Da nu Fru Tarnow i Dag vender tilbage til Krakau, saa ere vi blevne enige om at reise strax, du er dog med?« — »Lad mig blot endnu gienneengaae dette Papiir, saa kommer jeg,« svarede Adalbert. — »O, lad dog ikke den Gamle saaledes faae Magt over dig, at han spærrer dig inde som en Fugl i et Buur! bort med hans skimlede Regninger! siger jeg,« dermed slog han til Papirerne med sin Pidsk, saa flere af dem faldt paa Gulvet. — »Den Reise er hurtig bleven be- stemt,« sagde Adalbert smilende, i det han samlede Papirerne op fra Gulvet igjen. »Ja vist,« svarede Ca- simir, »Sligt maa skee, medens den Gamle er borte, luk nu de dumme Bøger til.« — »Du skulde ikke for- agte dem saameget, Casimir, du kunde tvertimod ha- ve godt af at see deri engang imellem, i det mindste er det din Faders Ønske.« — »Min Faders Ønske!